

Súd: Najvyšší súd
Spisová značka: 5Cdo/103/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8720200288
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Bajánková
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2025:8720200288.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. a JUDr. Eriky Zajacovej v spore žalobcu Železnice Slovenskej republiky, Bratislava, Klemensova 8, proti žalovanému P. W., narodený XX. G. XXXX, O., M. XXXX/XX, právne zastúpenému Mgr. Marekom Tauberom, Spišská Nová Ves, Hviezdoslavova 11, o zaplatenie 1.020,55 eura s prísl., vedenom na Okresnom súde Poprad pod sp. zn. 11C/3/2020, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 26. septembra 2023 sp. zn. 2Co/58/2022, takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcovi voči žalovanému nepriznáva náhradu trov dovolacieho konania.

odôvodnenie:

v Okresný súd Poprad (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 27. apríla 2022 č.k. 11C/3/2020-113 žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.020,55 eura s prísl. do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.(I. výrok) Vyslovil, že žalobca má voči žalovanému nárok na 100 % náhradu trov konania ktoré budú vyčíslené samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.(II. výrok)

1.1. Vykonaným dokazovaním súd prvej inštancie zistil, že žalobca je správcom nehnuteľného majetku, ktorého vlastníkom je Slovenská republika podľa zákona č. 258/1993 Z.z. a to pokiaľ ide o parcely vedené na LV č. XXX, kat. úz. O. s tým, že na predmetných parcelách sú postavené garáže so súpisným č. XXX, XXXXX a XXXX, zapísané na LV č. XXXX, XXXX a XXXX, kat. úz. O. a ich vlastníkom je žalovaný. Zistil, že žalobca zaslal žalovanému návrhy nájomných zmlúv ohľadom pozemkov, na ktorých sú postavené garáže vo vlastníctve žalovaného, žalovaný odmietol nájomné zmluvy podpísať a v tejto súvislosti namietal výšku nájomného a tiež dva druhy cien za prenájom pozemkov, rovnako v priebehu konania namietal diskrimináciu jeho osoby, keď poukazoval na to, že iní nájomcovia pozemkov, na ktorých sa nachádzajú garáže, platia žalobcovi nájomné 3 eura za celý pozemok ročne, resp. poukázal na diskrimináciu svojej osoby v porovnaní s tými osobami, ktorým žalobca pozemky pod garážami odpredal, čo sa však v jeho prípade nestalo.

1.2. Súd prvej inštancie ďalej poukázal na to, že žalobca žiadal vydať bezdôvodné obohatenie vo výške nájmu za predmetné pozemky v rozsahu 3,98 eura za 1 m² za rok. Zdôrazňoval, že táto výška nájomného bola jednotná a rovnaká pre každú novopripravenú nájomnú zmluvu, pričom žalobca postupne zjednocoval podmienky a výšku nájomného aj v už existujúcich nájomných vzťahoch pokiaľ ide o pozemky zastavenej garážami, ktoré sú vo vlastníctve fyzických osôb. V priebehu konania OS Poprad sp. zn. 13C/9/2020, predložil žalobca asi 100 nájomných zmlúv, z ktorých je zrejmé, že takáto cena nájmu bola dohodnutá aj v nájomných zmluvách uzatvorených s inými fyzickými osobami - vlastníkmi garáží, ktoré však žalovaný odmietol uzavrieť. Žalobca súdu predložil aj znalecký posudok, z ktorého sa vychádzalo v inom konaní a ktorý podporuje jeho tvrdenia o výške žiadaného bezdôvodného

obohatenia. Na vznesenú námietku premlčania žalovaným, žalobca reagoval čiastočným späťvzatím žaloby a úpravou petitu, vec právne posúdil podľa § 123 a § 126 Občianskeho zákonníka v spojení s § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka.

1.3. K námietke žalovaného, že je diskriminovaný kvôli výške žiadaného nájomného oproti ostatným nájomcom, súd prvej inštancie uviedol, že toto tvrdenie nie je pravdivé, nájomné vo výške 3,98 eura / rok / m² je vo všetkých nájomných zmluvách, ktoré od roku 2009 po zmene právnej úpravy žalobca postupne s nájomcami uzatváral. Neobstojí ani námietka žalovaného, že mu žalobca odmieta predáť pozemky pod garážami na rozdiel od iných vlastníkov garáží. Súd prvej inštancie zdôraznil, že žaloba chráni svoje vlastníctvo a je len na ňom, komu svoj majetok predá alebo nie. Nemusí k tomu uvádzať žiadne dôvody. Poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Poprad sp. zn. 21C/5/2011, medzi tými istými sporovými stranami o vydanie bezdôvodného obohatenia za užívanie pozemkov za iné obdobie s tým, že cena za nájom predmetných pozemkov bola v tomto konaní určená 3,98 eura za m² za rok so zdôraznením, že ide o cenu primeranú vzhľadom na lokalitu predmetných pozemkov, túto cenu považuje žalobca za obvyklú, berúc do úvahy trhové podmienky nájomného, ktoré by nájomca v danom mieste a čase platil, ak by pozemok užíval na základe platnej nájomnej zmluvy.

1.4. Žalobe preto vyhovel a o trovách konania strán sporu rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Prešove (ďalej aj „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného rozsudkom z 26. septembra 2023 sp. zn. 2Co/58/2022 rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (prvý výrok) a stranám nepriznal náhradu trov odvolacieho konania (druhý výrok).

2.1. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj konania mu predchádzajúceho uviedol k námietke nesprávne zisteného skutkového stavu, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Miera dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktorý objektívne zodpovedá stavu veci, je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní. Odvolací súd tiež zdôraznil aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strán sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že táto odvolacia námietka naplnená nebola. K námietke o nesprávnom posúdení odvolací súd poznamenal, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo, ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo, ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (do pozornosti rozhodnutie NS SR sp. zn. 7Cdo/7/2010). Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností súd prvej inštancie vyvodil aj správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré odkazuje a na zdôraznenie vecnej správnosti v súvislosti s odvolacími námietkami dopĺňa uvedené.

2.2. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na ustanovenie § 126 ods. 1, § 123, § 451 ods. 1, 2, § 458 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že bezdôvodné obohatenie predstavuje osobitný právny inštitút mimozmluvného záväzkového práva. Pod právnym inštitútom sa rozumie súhrn právnych noriem, ktorých zmysel, účel a funkcia sú podriadené totožnému cieľu. Cieľom právnej úpravy bezdôvodného obohatenia v Občianskom zákonníku prípadne v iných právnych predpisoch súkromného práva je reparácia nerovnováhy, ku ktorej dochádza bez relevantného právneho dôvodu v majetkovej sfére subjektov právnych vzťahov. K majetkovej nerovnováhe dochádza v právnych vzťahoch pomerne pravidelne, avšak o bezdôvodnom obohatení možno hovoriť výlučne vtedy, ak absentuje právny dôvod tejto majetkovej nerovnováhy. Právnym dôvodom môže byť zákon alebo na základe zákona právne relevantná skutočnosť (napr. zmluva, vznik škody a podobne). Primárnou funkciou právnej úpravy bezdôvodného obohatenia je tak náprava majetkovej nerovnováhy vzniknutej z titulu

absencie relevantného právneho dôvodu a v tejto súvislosti sa hovorí o funkcii reparačnej, či reštitučnej. Pokiaľ ide o plnenie bez právneho dôvodu, ťažiskom tejto skutkovej podstaty je poskytnutie plnenia jedným subjektom druhému subjektu bez počiatocnej existencie akéhokoľvek právneho dôvodu tohto plnenia. V prípade užívania cudzej nehnuteľnosti bez platnej nájomnej zmluvy spočíva bezdôvodné obohatenie užívateľa v tom, že vykonával právo nájmu cudzej veci. Výška náhrady sa odvodzuje od prospechu, ktorý získal plnením bez právneho dôvodu účastník, ktorý mal povinnosť majetkový prospech vydať (Najvyšší súd ČR, sp. zn. 30Cdo/1789/2002).

2.3. V predmetnej veci bolo nepochybne preukázané, že žalobca je správcom nehnuteľného majetku, ktorého vlastníkom je SR podľa zákona č. 258/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov, a to pokiaľ ide o pozemky C KN XXXX/XXX . vo výmere 23 m², parcela C KN č.. vo výmere 20 m² a parcela C KN XXXX/XXX vo výmere 24 m², ktoré sa nachádzajú v kat. úz. O. a sú zapísané na LV č. XXX. Na týchto parcelách sa nachádzajú stavby - garáže, súpisné č. XXXX, XXXX a XXXX, zapísané na LV č. XXXX, XXXX a XXXX, kat. O. ako vlastníctvo žalovaného. Keďže medzi stranami sporu nedošlo k uzatvoreniu platných nájomných zmlúv ohľadom užívania pozemkov, ktoré sú zastavané garážami vo vlastníctve žalovaného, žalobca v tomto konaní žiadal od žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie z dôvodu užívania pozemkov žalovaným bez právneho dôvodu za obdobie od 06. 11. 2019 do 28. 02. 2021. Keďže žalovaný v spornom období užíval nehnuteľnosti, ktorých výlučným vlastníkom je štát, pričom správu tohto štátneho majetku vykonáva žalobca, je dôvodné, aby žalovaný platil za užívanie predmetných nehnuteľností, keďže parcely užíval v súvislosti s užívaním garáží vlastnícky mu patriacich. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že je dôvodné, aby žalovaný platil za užívanie predmetných nehnuteľností a právny vzťah strán konania sa tak riadi režimom bezdôvodného obohatenia v zmysle predpokladov citovaného ustanovenia § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka.

2.4. Ďalej skonštatoval, že žalobca navrhovanú cenu nájmu za dané pozemky odvodzoval od predpisu označeného ako Ceny za nájom pozemkov a nebytových priestorov Železníc Slovenskej republiky č. XXXX/XXXX-XXXX účinného od 01. 07. 2009 s tým, že tento predpis predstavuje návod pre jednotlivé organizačné zložky Železníc SR pokiaľ ide o výšku nájmu a zaoberá sa aj výškou nájmu pozemkov na iné ako poľnohospodárske a komerčné účely, čo je bližšie upravené v tabuľke č. 2 tohto interného cenového predpisu žalobcu. Spornou otázkou medzi stranami teda bola výška obvyklého nájmu v danej lokalite, ktorá by mala byť základom pre výpočet výšky bezdôvodného obohatenia za užívanie predmetných nehnuteľností. Podľa žalobcu výška nájomného, ktoré by musel žalovaný platiť, ak by nájomný vzťah k daným pozemkom existoval, je daná sumou 3,98 eur / m² / rok (výška nájomného vypočítaná podľa spomínaného predpisu ŽSR 1014 vydaného DR ŽSR č. XXX/XXXX-OXXX). Na podporu týchto tvrdení žalobca taktiež v konaní predložil znalecký posudok č. XX/XXXX vyhotovený znalkyňou T. Q. C., úlohou ktorej bolo stanoviť všeobecnú hodnotu pozemkov nachádzajúcich sa v kat. úz. O. - zastavené plochy v zastavanom území obce O., evidované na LV č. XXX. Znalkyňa poukázala na to, že hodnotené pozemky sú situované v lokalite radových garáží pri východnom okraji bytovej zástavby, Sídl. Juh, Poprad. Ide o rovinaté pozemky, ktoré sú zastavané stavbami garážových boxov vo vlastníctve fyzických osôb na pozemkoch vo vlastníctve Slovenskej republiky - Železnice SR. Hodnotené pozemky sú zastavané garážovými boxami a iný účel využitia pozemkov do budúca možno vylúčiť. Jednotkovú hodnotu pozemkov pri použití koeficientu polohovej diferenciacie znalkyňa stanovila sumou 37,80 eura / m², keď 10 % z tejto hodnota, ako to vyjadril aj prvoinštančný súd, môže predstavovať cenu nájmu daných pozemkov za m² ročne. V tejto súvislosti žalobca poukázal aj na podobný predmet sporu riešený Okresným súdom Poprad v konaní sp. zn. 13C/9/2020, v ktorom predložil nové nájomné zmluvy s vlastníkmi ďalších garáží v danej lokalite, v ktorých sa vychádza z hodnoty nájmu 3,98 eura za m² ročne s tým, že pri takto stanovenej výške nájmu uzavrel nájomné zmluvy s väčšinou vlastníkov garáží v danej lokalite. Súd prvej inštancie preto správnym spôsobom akceptoval žalobcom žiadanú výšku bezdôvodného obohatenia v rozsahu 3,98 eur za m² za rok pozemku užívaného žalovaným v rozhodnom období s poukazom na závery takto vykonaného dokazovania vo veci. Odvolací súd za nedôvodnú považoval námietku žalovaného ohľadom diskriminácie jeho osoby, keď bolo zrejmé, že žalobca aj s inými vlastníkmi garáží v danej lokalite uzatvoril zmluvy o nájme pozemkov, v ktorých vychádzal z rovnakej hodnoty nájmu.

2.5. Z obsahu spisu mal ďalej za zrejmé, že žaloba žalobcu podaná v danej právnej veci je riadnym spôsobom podpísaná štatutárnym zástupcom žalobcu, čo vyplýva z obsahu žaloby obsiahnutej na č.l. 1 - 3 a č.l. 51 až 53, preto ani táto odvolacia námietka žalovaného dôvodná nebola. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci vykonal pojednávanie po prvýkrát 09. 11. 2021, na ktorom bol prítomný aj žalovaný, ktorého súd prvej inštancie vypočul ako stranu konania. Ďalšie pojednávanie vo veci bolo vykonané dňa 01. 12. 2021, na ktorom bol žalovaný opäť prítomný, vyjadril sa k veci a mal možnosť predložiť súdu prípadné ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania. Ďalšie pojednávanie vo veci súd prvej

inštancie realizoval 26. 01. 2022, ktorého sa žalovaný zúčastnil s tým, že pojednávanie bolo odročené na termín 04. 04. 2022 o 10.00 hodine. Žalovaný podaním z 22. 03. 2022 požiadal o odročenie tohto pojednávania z dôvodu práceneschopnosti, keď v tejto súvislosti aj predložil potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti ošetrojúceho lekára. Súd prvej inštancie akceptoval žiadosť žalovaného o odročenie tohto pojednávania a nový termín pojednávania určil na deň 27. 04. 2022 o 10:15 hodine. Dňa 19. 04. 2022 žalovaný opätovne požiadal o odročenie tohto pojednávania z dôvodu, že na tento deň je objednaný na odborné zdravotné vyšetrenie a zároveň predložil potvrdenie o objednaní na daný termín. Súd prvej inštancie túto žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania neakceptoval, čo žalovanému aj oznámil.

2.6. Súd prvej inštancie aj v preskúmanom rozhodnutí (bod 10.) odôvodnil prečo neakceptoval ďalší návrh žalovaného na odročenie pojednávania. V tejto súvislosti zdôraznil, že napriek riadnemu poučeniu (č.l. 102) strana, ktorá navrhuje pojednávanie odročiť, musí súdu oznámiť túto skutočnosť bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela (žalovaný uvádzal, že už dlhší čas je objednaný na vyšetrenie, žiadosť o odročenie pojednávania, na ktoré predvolanie prevzal 07. 04. 2022, doručil súdu až 19. 04. 2022) a zároveň napriek spomínanému poučeniu v návrhu na odročenie pojednávania neoznámil súdu telefónne číslo, či elektronickú adresu, na ktorej ho možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o návrhu na odročenie pojednávania. Zdôraznil, že z predloženého potvrdenia potvrdzujúceho objednanie žalovaného na odborné interné vyšetrenie, nie sú zrejmé časové údaje, kedy malo byť toto vyšetrenie vykonané. Poukázal aj na to, že žalovaný v priebehu tohto konania opakovane bol vypočutý k predmetu sporu a bol vytvorený dostatočný časový priestor, v ktorom mal možnosť sa k veci vyjadriť a predkladať súdu prvej inštancie dôkazy na podporu svojich tvrdení. Odvolací súd vo vzťahu k tejto odvolacej námietke žalovaného tak nezistil, aby postupom súdu prvej inštancie došlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil strane uskutočňovať jej patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (odvolací dôvod uvedený v § 365 ods. 1 písm. b) CSP).

2.7. O trovách tohto odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. S ohľadom na výsledok odvolacieho konania žalovaný nemá nárok na náhradu trov a žalobcovi v tomto štádiu konania trovy nevznikli.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj ako „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého odôvodňoval § 420 písm. f) CSP majúca za to, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovanie jemu patriacich procesných práv v miere porušujúcej právo na spravodlivý proces.

3.1. Žalovaný predovšetkým poukázal na ustanovenie § 220 ods. 2 CSP., kde v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáha, z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil a prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Žalovaný mal za to, že v prejednávanej veci sa odvolací súd neriadil uvedenými zásadami, keďže rozhodnutie odvolacieho súdu sa nezaoberalo všetkými podstatnými vznesenými námietkami žalovaného uvedených v odvolaní a odôvodnenie odvolacieho súdu v bodoch 16-27 v samotnom merite veci je nesprávne a v rozpore so skutkovým a právnym stavom. Rovnako je nesprávne aj rozhodnutie o trovách konania. Žalovanému je známe, aj s poukazom na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, že všeobecné súdy nemusia dať odpoveď na všetky námietky a podnety účastníka konania, rovnako neodôvodnenie rozhodnutia podľa predstáv odvolateľa, avšak odvolací súd nepodal vo svojom rozhodnutí v bodoch 16-27 také odôvodnenie rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na predmetom súdnej ochrany. všetky relevantné skutkové a právne otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Žalovaný v prvom rade poukázal na to, že postup prvostupňového súdu odňal možnosť žalovanému konať pred súdom a to tým, že neakceptoval jeho žiadosť o odročenie pojednávania určeného na deň 27. 04. 2022, pričom prvostupňový súd pojednával dňa 27. 04. 2022 v jeho neprítomnosti. Poukázal na to, že účelom pojednávania nie je len vec formálne prejednať, ale najmä sa vysporiadať s dôkaznými prostriedkami, argumentmi strán a vec zákonne a spravodlivo rozhodnúť. Prítomnosť strán na pojednávaní zabezpečuje aj jednu zo základných zásad spravodlivého procesu. Skutočnosť, že tomuto pojednávaniu t.j. 27. 04. 2022 predchádzala iné pojednávania, na ktorých už sa vyjadril ešte neznamenalo, že sa nemôže vyjadriť aj na pojednávaní dňa 27. 04. 2022, pričom ako žalovaný má právo vo svojom záverečnom prednese zhrnúť výsledky dokazovania, čo mu bolo upreté. Z tohto dôvodu argumentáciu prvostupňového ako aj odvolacieho súdu k otázke nevyhovenia odročenia pojednávania považoval za nesprávnu a porušujúcu jeho práva.

3.2. Z hľadiska hmotnoprávnej stránky sporu, mal za nevyhnutné uviesť, že žalobca sa ku žalovanému od samotného počiatku správal diskriminačne, čo je z pohľadu platného právneho poriadku SR neprípustné. Už od roku 2009 mal záujem sa so žalobcom mimosúdne dohodnúť, tento však ponúkal neprimerane vysoké nájomné. Žalovaný nesúhlasil s výškou nájomného tak ako ju stanovil súd na základe znaleckého posudku, pretože ide o neprimeranú výšku nájomného. Zároveň za nesprávne považoval poukazovanie na predpis ŽSR, ktoré určilo výšku nájomného sumou 3,98 eur/m²/rok, pretože ide o interný predpis, na ktorý nemá dosah žalovaný.

3.3. Zároveň žalovaný požiadal v zmysle ustanovenia § 444 CSP o odklad vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu Prešov sp. zn. 2Co/58/2022 zo dňa 26. 09. 2023 až do právoplatného rozhodnutia dovolacieho súdu o dovolaní žalovaného, pretože mal za to, že v danom prípade sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa v súvislosti s diskrimináciou žalovaného.

3.4. S poukazom na uvedené dôvody dovolateľ navrhol, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a aby jej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Žalobca vo vyjadrení k dovolaniu uviedol, že navrhuje dovolaciemu súdu, aby dovolanie zamietol ako nedôvodné.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „dovolací súd“, resp. „najvyšší súd“) príslušný na rozhodnutie o dovolaní (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonom stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP), v rámci dovolacieho prieskumu dospel k záveru, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

6. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky (I. ÚS 26/94), v ktorom sa uplatnia všetky zásady súdneho rozhodovania v súlade so zákonmi a pri aplikácii ústavných princípov. Pod porušením práva na spravodlivý proces treba rozumieť (vo všeobecnosti) taký postup súdu, ktorým sa účastníkom konania znemožní realizácia tých procesných práv, ktoré im právna úprava priznáva za účelom zabezpečenia spravodlivej ochrany ich práv a právom chránených záujmov.

9. Pre naplnenie prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch znakov, ktorými sú: 1/ nesprávny procesný postup súdu, 2/ tento nesprávny procesný postup znemožnil strane realizovať jej patriace procesné práva a zároveň 3/ intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10. Pretože dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

11. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a

závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (P. c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29, I. K. c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B, W. c. Grécko z XX. mája XXXX, I. c. Francúzsko z XX. februára XXXX).

13. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný namietal nepreskúmateľnosť a nedostatočnosť dôvodov odvolacieho rozhodnutia, pričom mal za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu sa nezaoberalo všetkými podstatnými vznesenými námietkami žalovaného uvedených v odvolaní a odôvodnenie odvolacieho súdu v bodoch 16-27 v samotnom merite veci je nesprávne a v rozpore so skutkovým a právnym stavom. Rovnako je nesprávne aj rozhodnutie o trovách konania.

14. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili, a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

15. Odvolací súd dostatočným spôsobom dôvodil, že „v predmetnej veci bolo nepochybne preukázané, že žalobca je správcom nehnuteľného majetku, ktorého vlastníkom je SR podľa zákona č. 258/1993 Z.z. v znení neskorších predpisov, a to pokiaľ ide o pozemky R. vo výmere 23 m², parcela C KN č. XXXX/XXX vo výmere 20 m² a parcela C KN XXXX/XXX vo výmere 24 m², ktoré sa nachádzajú v kat. úz. O. a sú zapísané na LV č. XXX. Na týchto parcelách sa nachádzajú stavby - garáže, súpisné č. XXXX, XXXX a XXXX, zapísané na LV č. XXXX, XXXX a XXXX, kat. O. ako vlastníctvo žalovaného. Keďže medzi

stranami sporu nedošlo k uzatvoreniu platných nájomných zmlúv ohľadom užívania pozemkov, ktoré sú zastavané garážami vo vlastníctve žalovaného, žalobca v tomto konaní žiada od žalovaného vydať bezdôvodné obohatenie z dôvodu užívania pozemkov žalovaným bez právneho dôvodu za obdobie od 06. 11. 2019 do 28. 02. 2021. Keďže žalovaný v spornom období užíval nehnuteľnosti, ktorých výlučným vlastníkom je štát, pričom správu tohto štátneho majetku vykonáva žalobca, je dôvodné, aby žalovaný platil za užívanie predmetných nehnuteľností, keďže parcely užíval v súvislosti s užívaním garáží vlastnícky mu patriacich. "Odvolací súd tak dospel k záveru, že „Súd prvej inštancie správne vyhodnotil, že je dôvodné, aby žalovaný platil za užívanie predmetných nehnuteľností a právny vzťah strán konania sa tak riadi režimom bezdôvodného obohatenia v zmysle predpokladov citovaného ustanovenia § 451 ods. 1,2 Občianskeho zákonníka. "

16. Odvolací súd sa dostatočným spôsobom zaoberal vo svojom rozhodnutí v bode 18 -20 aj s námietkou týkajúcou sa výšky bezdôvodného obohatenia v rozsahu 3,98 eur za m² za rok pozemku užívaného žalovaným v rozhodnom období, kde konštatoval, že „Súd prvej inštancie preto správnym spôsobom akceptoval žalobcom žiadanú výšku bezdôvodného obohatenia v rozsahu 3,98 eur za m² za rok pozemku užívaného žalovaným v rozhodnom období s poukazom na závery takto vykonaného dokazovania vo veci. Neobstojí v tejto súvislosti námietka žalovaného ohľadom diskriminácie jeho osoby, keď je zrejmé, že žalobca aj s inými vlastníkmi garáží v danej lokalite uzatvoril zmluvy o nájme pozemkov, v ktorých vychádzal z rovnakej hodnoty nájmu."

17. V reakcii na dovolacie argumenty žalobcu dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaný preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky dovolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné alebo, na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

17.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalovaný preto neopodstatnene namieta existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

18. Dovolateľ tiež namietal, že postupom prvostupňového súdu mu bola odňatá možnosť konať pred súdom a to tým, že neakceptoval žiadosť žalovaného o odročenie pojednávania určeného na deň 27. 04. 2022, pričom prvostupňový súd pojednával dňa 27. 04. 2022 v neprítomnosti žalovaného.

19. Právo strany sporu, aby jej vec bola prejednaná verejne a v jej prítomnosti, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ústavný zákon SNR č. 460/1992 Zb. v znení neskorších ústavných zákonov), nemožno chápať tak, že by súd nemohol (vôbec) konať a rozhodnúť v jej neprítomnosti, ale tak, že súd je povinný strane poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva. Uvedená požiadavka je vyjadrená predovšetkým v ustanovení § 178 ods. 2 CSP, ktoré súdu ukladá predvolať stranu sporu alebo jej zástupcu na pojednávanie tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať. Strana sa pritom na pojednávanie predvolá len vtedy, ak je nevyhnutné vykonať jej výsluch, inak predvolá súd len jej zástupcu (§ 195 ods. 1 a 2 a § 178 ods. 1 CSP).

20. K odročeniu pojednávania je možné pristúpiť aj na návrh strany sporu alebo jej zástupcu. Aj v takom prípade ale platí, že odročenie pojednávania prichádza do úvahy len z dôležitého dôvodu, t. j. ak sa strana sporu alebo jej zástupca z dôležitých dôvodov nemôžu dostaviť na pojednávanie a zároveň od nich nemožno spravodlivo požadovať, aby sa na pojednávaní nechali zastúpiť. Posúdenie dôležitosti dôvodu na odročenie termínu pojednávania posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie termínu pojednávania (tu pozri Števec M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J. Tomašovič M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, komentár k § 183).

21. Aktuálna právna úprava civilného procesu odročovanie pojednávania spája so sprísnenými podmienkami a výnimočnosťou odročovania, prostredníctvom reštriktívneho výkladu § 179 CSP (pojednávanie vedie súd tak, aby sa mohlo rozhodnúť spravidla na jedinom pojednávaní s prihliadnutím na povahu konania a účel tohto zákona). Ambíciou takejto úpravy je výrazne zredukovať aplikačné problémy súvisiace s dĺžkou súdnych konaní a tým prispieť k naplneniu princípu procesnej ekonomie.

22. Odročenie pojednávania podľa CSP je viazané nielen na existenciu dôležitého dôvodu u strany alebo jej zástupcu, ale (kumulatívne) aj na nemožnosť spravodlivo od nich žiadať, aby sa nechali zastúpiť. Ak je dôvodom odročenia nepriaznivý zdravotný stav strany, možno vždy spravodlivo žiadať, aby bola zastúpená na ďalšom nariadenom pojednávaní inou osobou (§ 183 ods. 1, 2 CSP). Dôvod odročenia pojednávania je strana povinná súdu oznámiť bezodkladne (§ 183 ods. 3 CSP). Ak súd zistí, že stranou uvedený dôvod na odročenie pojednávania nie je dôležitý, bezodkladne o tom upovedomí stranu, ktorá odročenie navrhla. Strana, ktorá navrhuje odročenie pojednávania, je povinná uviesť telefónne číslo alebo elektronickú adresu, na ktorú ju možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o jej návrhu na odročenie pojednávania (§ 183 ods. 4 CSP).

23. Ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav strany sporu alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že jeho zdravotný stav neumožňuje účasť na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára na lekárskom potvrdení, že daná osoba trpí nepriaznivým zdravotným stavom. Na preukázanie zlyhania zdravotného stavu znemožňujúceho osobnú účasť na súdnom pojednávaní nemusí byť vystavený doklad o práceneschopnosti, ale postačuje akékoľvek dôveryhodné lekárske potvrdenie preukazujúce takú závažnosť zdravotného stavu, pre ktorú sa konkrétna fyzická osoba skutočne nemôže dostaviť na súd a pojednávanie absolvovať. Uvedenú interpretáciu aproboval (vo svojom rozhodnutí I ÚS 226/2018) aj Ústavný súd SR.

24. Najvyšší súd už vo svojej staršej judikatúre uviedol, že dôležitosť dôvodov, ktorými účastník odôvodňuje žiadosť o odročenie pojednávania, ako aj včasnosť ich uplatnenia (§ 101 ods. 2 a § 119 ods. 1 a 2 OSP, t. j. Občianskeho súdneho poriadku - zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, účinného do 30. júna 2016 vrátane) posudzuje súd podľa konkrétnych okolností prípadu a môže ich preveriť len zo skutočností, ktoré sú mu známe v čase posudzovania žiadosti o odročenie pojednávania. Aj keď účastník konania (dnes i strana) vo svojej žiadosti uvedie dôvod, inak spôsobilý viesť k záveru o odročení pojednávania, nie je súd vždy povinný takýto dôvod akceptovať, a to najmä vtedy, ak je účastníkom konania uplatnený k procesnej obštrukcii s cieľom bezdôvodného predlžovania občianskeho súdneho konania (1Obo/19/2014).

25. V prejednávanej veci zo spisu vyplýva, že žalovaný podaním z 22.03.2022 požiadal o odročenie tohto pojednávania z dôvodu práceneschopnosti, keď v tejto súvislosti aj predložil potvrdenie o dočasnej pracovnej neschopnosti ošetrojúceho lekára. Súd prvej inštancie akceptoval žiadosť žalovaného o odročenie tohto pojednávania a nový termín pojednávania určil na deň 27. 04. 2022 o 10:15 hodine. Dňa 19. 04. 2022 žalovaný opätovne požiadal o odročenie tohto pojednávania z dôvodu, že na tento deň je objednaný na odborné zdravotné vyšetrenie a zároveň predložil potvrdenie o objednaní na daný termín. Súd prvej inštancie v rozhodnutí (bod 10.) odôvodnil prečo neakceptoval ďalší návrh žalovaného na odročenie pojednávania. V tejto súvislosti zdôraznil, že napriek riadnemu poučeniu (č.l. 102) strana, ktorá navrhuje pojednávanie odročiť, musí súdu oznámiť túto skutočnosť bezodkladne po tom, čo sa o ňom dozvedela (žalovaný uvádzal, že už dlhší čas je objednaný na vyšetrenie, žiadosť o odročenie pojednávania, na ktoré predvolanie prevzal 07. 04. 2022, doručil súdu až 19. 04. 2022) a zároveň napriek spomínanému poučeniu v návrhu na odročenie pojednávania neoznámil súdu telefónne číslo, či elektronickú adresu, na ktorej ho možno upovedomiť o rozhodnutí súdu o návrhu na odročenie pojednávania. Zdôraznil, že z predloženého potvrdenia potvrdzujúceho objednanie žalovaného na odborné interné vyšetrenie, nie sú zrejmé časové údaje, kedy malo byť toto vyšetrenie vykonané. Nemožno napokon opomenúť, že žalovaný v priebehu tohto konania opakovane bol vypočutý k predmetu sporu a bol vytvorený dostatočný časový priestor, v ktorom mal možnosť sa k veci vyjadriť a predkladať súdu prvej inštancie dôkazy na podporu svojich tvrdení.

26. V okolnostiach posudzovaného prípadu je dovolací súd toho názoru, že postup súdu prvej inštancie neodporoval zneniu ustanovenia § 183 CSP. Žalovanému bolo predvolanie na termín pojednávania 27. apríla 2022 o 10.00 hod. doručené dňa 7. apríla 2022, teda v dostatočnom predstihu v súlade

s ustanovením § 178 ods. 2 CSP, aby sa mohol pripraviť na predmetné pojednávanie, prípadne si zabezpečiť právne zastúpenie. Žalovaný štyri dni pred nariadeným pojednávaním doručil súdu žiadosť o odročenie pojednávania, ktorú odôvodnil dlhodobým plánovaným vyšetrením u lekára, na preukázanie ktorého predložil súdu potvrdenie o objednaní na daný termín.

27. Dovolací súd opätovne uvádza, že povinnosťou súdu je postupovať v konaní tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá (čl. 17 Základných princípov CSP) a zároveň je jeho oprávnením odmietnuť a sankcionovať procesné úkony, ktoré zjavne slúžia na zneužitie práva alebo na svojvoľné a bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva, prípadne vedú k nedôvodným prietahom v konaní (čl. 5 Základných princípov CSP).

28. Vzhľadom na vyššie uvedené je zrejmé, že súd riadiaci sa (o. i.) aj čl. 5 a čl. 17 Základných princípov CSP nie je povinný akceptovať akékoľvek ospravedlnenie neúčasti strany sporu na nariadenom pojednávaní. Na to, aby súd mohol odročiť pojednávanie z dôležitého dôvodu, bol žalovaný (strana sporu) povinný predložiť súdu dôveryhodné lekárske potvrdenie (v tomto prípade plánované lekárske vyšetrenie). Žalovaný však v tomto prípade takéto dôveryhodné lekárske potvrdenie súdu nepredložil.

29. Neuznanie dôvodov pre odročenie pojednávania, rozhodnutie o uskutočnení pojednávania bez prítomnosti žiadateľa odročenia a následné pojednávanie a meritórne rozhodnutie vo veci nemožno považovať za vadu konania, v dôsledku ktorej bola strane odňatá možnosť konať pred súdom. To, či došlo k splneniu povinnosti upovedomiť žiadateľa odročenia o spôsobe naloženia s jeho žiadosťou a či vôbec bolo namieste na splnení takejto povinnosti trvať, treba posudzovať vždy podľa okolností konkrétneho prípadu a úmerne časovému priestoru na to vytvorenému, samozrejme v záujme čo najrýchlejšej a najúčinnnejšej ochrany práv a aj eliminovania možnosti, aby dôsledným trvaním na naplnení litery zákona došlo (fakticky) k úspechu žiadosti i tam, kde na to neboli podmienky. Práve uvedené možno zjednodušene vyjadriť tiež tak, že ak by súd napriek zisteniu neexistencie žiadateľom tvrdeného dôležitého dôvodu odročenia pojednávania už nemal možnosť žiadateľa upovedomiť o nevyhovení jeho žiadosti s časovým predstihom pred pojednávaním, umožňujúcim tomuto adekvátne zareagovať a na pojednávanie sa prípadne dostaviť a aj v takomto prípade by malo byť jedinou alternatívou k nemožnosti učiniť zadosť upovedomovacej povinnosti vyhovieť žiadosti o odročenie, zákonná úprava rozlišujúca medzi dôvodmi dôležitými a inými (explicitne) a aj medzi existujúcimi a neexistujúcimi (implicitne) by bola zbavená jej reálneho obsahu a formálne plnenie na bezvýnimčnom plnení si povinností súdu by bolo povýšené nad jej materiálny cieľ. Ak výsledkom šetrenia súdu zameraného na odstránenie pochybností o existencii tvrdeného dôvodu odročenia pojednávania, resp. o jeho dôležitosti bude potvrdenie existencie dôvodu, resp. jeho dôležitosti, súd bude mať dostatočný podklad na vyhovieť žiadosti a žiadateľ odročenia sa o tom spravidla dozvie z predvolania na ďalšie pojednávanie.

30. Nad rámec práve uvedeného žiadúce je ešte dodať, že aj keby postup súdu prvej inštancie mal byť vybočením z vytýčených medzí, vytýkaná vada sa „nepreniesla“ do ďalšieho priebehu konania a najmä nie do postupu súdu, ktorého rozhodnutie tvorí primárny predmet dovolacieho prieskumu. Žalovaný mal totiž možnosť podať proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolanie (t. j. mal vplyv na ďalší postup konania), čo aj využil a o podanom odvolaní rozhodol odvolací súd, ktorý potvrdil názor súdu prvej inštancie a v potvrdzujúcom rozhodnutí iba vyjadril svoj právny názor, čo však nemožno považovať za odňatie možnosti konať pred súdom, zvlášť ak odvolací súd sa s otázkou namietaného porušenia procesných práv odvolateľa a neskoršieho dovolateľa dostatočným spôsobom vysporiadal.

31. Dovolací súd so zreteľom k všetkým vyššie priblíženým úvahám preto dospel k záveru, že správnym bol postup súdu prvej inštancie, ktorý žiadosti o odročenie pojednávania nevyhovel, a to z dôvodu nepreukázania naplnenia zákonných predpokladov na odročenie pojednávania z dôležitých dôvodov (§ 183 ods. 1 CSP).

32. Nutné bolo preto dospieť i k záveru, že žalovaný neopodstatnene namietal, že odvolací súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP]. Žalovaný tak neopodstatnene uplatnil dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP, preto dovolací súd jeho dovolanie podľa § 448 CSP ako nedôvodné zamietol.

33. Najvyšší súd rozhodnutie o trovách dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

34. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.